

CHƯƠNG 1 BÀI 5 KHUYÊN TIN SÂU NHÂN QUẢ

Điểm thứ nhất: Luận về lý của nhân quả.

Bát Nhã và Tịnh Độ đều đặc biệt nhấn mạnh nhân duyên quả báo: Nhân thế nào, quả thế đó, duyên thế nào, báo thế đó. Cho nên khởi tâm động niệm của chúng ta, nếu như có thể nghĩ đến quả báo ở tương lai, tâm tự nhiên sẽ thâm liễm, tự nhiên liền sẽ bình tâm. Nếu như chúng ta tạo nhân chướng ngại người khác, thì tương lai nhất định phải tiếp nhận quả chướng ngại của người khác, chân thật là “*Nhất ảm nhất trác, mạc phi tiền định*” “*Một miếng ăn, một ngụm nước đều là tiền định*”. Là ai định vậy? Là nhân chính mình tạo ra định đặt.

Điểm thứ hai, hiểu rõ nhân quả trên sự.

Mười đại nguyện vương của Bồ tát Phổ hiền, dạy chúng ta phải: Tùy hỷ công đức. Tùy hỷ là tâm bồ tát, tùy hỷ chính là không chướng ngại người khác. Tâm chướng ngại, đồ kỵ của phạm phu chúng ta rất nặng, người ta hơi có một chút điểm tốt, chúng ta thấy thế liền cảm thấy khó chịu. Có ý niệm như vậy, thì đã là không đúng rồi, nếu như vẫn muốn nghĩ cách đi chướng ngại người, phá hoại người, thì nghiệp tội sẽ nặng rồi. Nếu như thiện pháp này có thể lợi ích chúng sinh rộng lớn, tội lỗi này càng nặng, vì nó không chỉ chướng ngại một người, mà là đã chướng ngại nhiều người, cho nên cái quan hệ nhân quả như vậy nhất định phải tường tận.